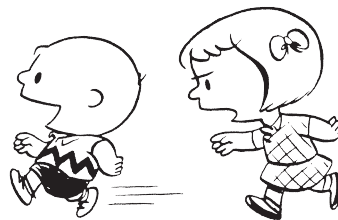

CHARLES M. SCHULZ

INTEGRALA
PEANUTS

1950-1952

TRADUCERE DIN ENGLEZĂ DE ALINA-NICOLETA IOAN

„E RISCANT, DAR AMUZANT!”

GRAFIC

Charles Schulz
circa 1950

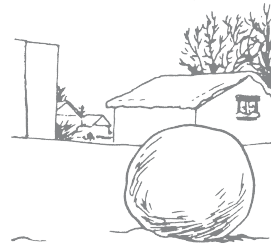

INTRODUCERE de GARRISON KEILLOR

Sparky Schulz (n. 26 noiembrie 1922) a fost un puști timid și stângaci, care suferea de acnee, prea pîrpiriu ca să joace fotbal, nu suficient de înalt pentru baschet, singurul copil al lui Carl și Dena Schulz din St. Paul, care terminaseră doar trei clase; un elev chinuit de la St. Paul Central High School, care dădea greș în orice făcea, voia să intre în vorbă cu fetele, dar nu știa cum, era necăjit de profesori și hărțuit de colegi și nu-și găsea alinare decât în sala întunecată de cinema – unde-i urmărea pe Victor McLaglen în *Lost Patrol*, pe Gary

Cooper în *Beau Geste* sau pe Laurel și Hardy și pe Tarzan – sau citind benzi desenate: *Popeye*, *Captain Easy* și *Wash Tubbs*. Fie că Sparky își dădea seama de asta sau nu, mai erau sute de alți băieți la St. Paul în aceeași situație, băieți care înotau în apele tulburi ale adolescenței până aveau să ajungă pe țărnul sigur al asigurărilor, al creditelor ipotecare sau al predicilor bisericesti. Dar Sparky avea talent la desen, cel puțin în comparație cu ceilalți colegi de școală, iar când mama lui a văzut un anunț pentru cursuri de desen

la Universitatea Minnesota, l-a înscris numaidecât, și de aici a început totul. Băiatul simțea că are har, că a găsit o îndeletnicire care-l însuflețea, iar această turnură miraculoasă pe care a luat-o viața lui avea să-l ajute să treacă cu bine prin încercările din anii 1940. În 1943 a fost recrutat în armată și tot cam pe atunci mama lui a fost diagnosticată cu cancer. De pe patul ei de suferință, și-a ridicat privirea și i-a spus: „Ar cam trebui să ne luăm rămas-bun“, iar a doua zi a murit. După perioada de instrucție de la Camp Campbell, Kentucky, a pornit spre Europa cu trupele de infanterie, în calitate de comandant al unui detașament de mitraliori, un soldat în toată puterea cuvântului, și a abandonat desenul până la întoarcerea acasă. A mai rămas în St. Paul câțiva ani, a predat cursuri de artă comercială prin corespondență la școala din Minneapolis, unde studiase la rândul lui, s-a perfecționat în letrajul specific benzii desenate, a publicat câteva caricaturi amuzante în *The Saturday Evening Post*, iar apoi, la îndemnul unui coleg pe nume Frank Wing, a început să deseneze copii și a creat o serie de benzi desenate numite *Li'l Folks*, care au fost publicate de *St. Paul Pioneer Press* la rubrica pentru femei. Era o serie ciudățică, fără personaje-adulți, doar cu copii, care nu erau niște mici ștrengari, ca puștii din seria *The Katzenjammer Kids* sau *Little Iodine*, ci niște ființe

contemplative, cu idei bine încheiate și exprimate cu umor. Timp de doi ani a publicat episoade din această serie pentru 10 dolari pe săptămână, iar când în sfârșit s-a hotărât să ceară mărirea tarifului și publicarea desenelor în altă rubrică a ziarului, a fost refuzat. „În cazul ăsta, îmi dau demisia“ a zis Sparky. „În regulă“ i-a spus editorul. Asta se întâmpla în primăvara anului 1950. Schulz avea 27 de ani. A luat trenul spre New York și i-a dus benzile desenate lui Jim Freeman, directorul

editorial de la United Feature Syndicate, care le-a cumpărat pe loc și astfel a apărut prima serie *Peanuts*, pe 2 octombrie 1950. Și aici se încheie capitolul St. Paul al legendei lui Charles Schulz. Dumnezeuule!

Noi, cei din St. Paul, am vrea să ne putem revanșa față de Sparky, astfel că de la moartea lui orașul s-a umplut de sculpturi și figurine din poliuretan cu *Peanuts*: în Rice Park și pe bulevardul Selby, lângă vechea frizerie a tatălui lui Sparky și pe toate străzile îi întâlnești pe Charlie Brown, Lucy, Linus și Snoopy. Am da orice să ne putem întoarce în timp, în 1950, și de data asta să spunem și să facem ce trebuie, ca să nu-l mai gonim în Santa Rosa, California. În apărarea orașului, aș spune totuși că aici s-a apucat Sparky de golf, care-i plăcea nespun, și că biserica de aici, unde mergea în mod regulat, a devenit căminul lui spiritual. După război, aici a prins gustul pentru lectură și citea

în tramvaiul care-l ducea la slujba din centrul orașului Minneapolis: Tolstoi, Thomas Wolfe, Fitzgerald. În plus, a ținut mult la perioada în care a predat cursurile prin corespondență. Prin urmare, o fărâmă de fericire tot a găsit în acest oraș. Nu am fost un soi de gulag în viața lui. Tot aici și-a perfecționat tehnica în creion care i-a permis să deseneze impecabil părul lui Linus și zigzagul de pe bluza lui Charlie Brown și cu care l-a desenat atât de bine pe Snoopy în timp ce bate la mașina de scris, cocoțat pe căsuța lui. Aș spune că *Peanuts* e mai mult despre St. Paul decât despre Santa Rosa. Pe căsuța lui Snoopy ninge. Fermecătoarea simplitate și subtilitatea acestor benzi desenate sunt tot de pe meleagurile noastre. Charlie Brown e un stoic, ca și noi. Nu speră că te miri ce carte, sau niște ierburi magice, sau vreun program în 12 pași îl vor transforma în Charles Green. În plus, de Halloween vine Dovleacul cel Mare, nu Preafericita Anghinare sau Sfântul Sparanghel.

Charles Schulz a fost un geniu inovator al benzii desenate americane și un autor de cursă lungă, creând benzi după benzi, serii după serii. A scris ani la rând scenarii pentru emisiuni TV, unde a creat o lume fantastică atât pentru copii, cât și pentru adulți, exprimând, prin personaje foarte bine conturate, sentimente profunde de singurătate, revoltă și disperare. Senzația că totul e împotriva noastră. Nevoia de dragoste. Nevoia imperioasă de a face ceea ce trebuie. Nu găsești

pic de superficialitate și nepăsare în *Peanuts*. Schroeder se dedică cu totul notelor din Beethoven pe care le interpretează, așa cum Sparky Schulz s-a dedicat cu totul acestor benzi desenate. N-a apucat să vadă evoluția romanelor grafice, dar le-ar fi admirat așa cum i-a admirat pe toți marii artiști precum R. Crumb, George Herriman, Flannery O'Connor sau Fitzgerald. La fel ca Fitzgerald, Schulz a părăsit St. Paul cu tristețe, și faima și-a căpătat-o în altă parte, dar aici ne amintim de el cu dragoste, cu admirație, cu recunoștință pentru ce ne-a dăruit și pentru răbdarea lui nemaipomenită. Dacă într-o după-amiază târzie ajungi pe bulevardul Selby, la est de Snelling, unde pe vremuri era frizeria lui Carl, și întâlnești un puști timid și stângaci de 14 ani, mergi la el și, în amintirea lui Sparky, urează-i o viață bună și plină de succes, cum a avut-o el.

1950
-
1952

